

Usnesení

Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Michal Mazanec a soudci JUDr. Roman Fiala, JUDr. Pavel Pavlík, JUDr. Karel Podolka, JUDr. Petr Příhoda a JUDr. Marie Žiškova, o návrhu žalobce Mgr. T. A., zastoupeného Mgr. Petrem Mikešem, advokátem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi Nejvyšším soudem, Brno, Burešova 20, a prezidentem republiky, se sídlem Praha - Hrad, za účasti České republiky – Ministerstva obrany, Praha 6, Tychonova 1, zastoupené Vojenským úřadem pro právní zastupování Ministerstva obrany, se sídlem v Praze 6, Náměstí Svobody 471, o 67 950 Kč, ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 4 C 93/2003,

t a k t o :

Příslušný vydat rozhodnutí o tom, který ze služebních orgánů v dalším řízení projedná věc vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 4 C 93/2003, o zaplacení částky 67 950 Kč jako rozdílu mezi výší minimální mzdy a služného vyplaceného žalobci jako vojáku základní služby, je ministr obrany.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem bez data, doručeným dne 21. 8. 2006 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se žalobce domáhá rozhodnutí kompetenčního sporu, který podle jeho tvrzení vznikl ve smyslu § 1 citovaného zákona mezi Nejvyšším soudem a prezidentem republiky ve věci žaloby žalobce Mgr. T. A. proti žalované České republice - Ministerstvu obrany, o částku 67 950 Kč, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 4 C 93/2003.

Ze spisu vyplynuly tyto pro věc podstatné skutečnosti:

Žalobce se podanou žalobou (po jejím rozšíření) domáhal uložení povinnosti žalované zaplatit mu částku 67 950 Kč jako rozdílu mezi výší minimální mzdy a služného vyplaceného mu jako vojáku základní služby v období od dubna 2003, kdy základní vojenskou službu nastoupil, do března 2004. V žalobě uvedl, že za výkon této služby mu bylo podle ustanovení § 76 zák. č. 220/1999 Sb. vypláceno služné podle dosažené hodnosti ve výši 500, resp. 750 Kč měsíčně. Tuto výši pokládá za jsoucí v rozporu s čl. 1, čl. 4 odst. 4, č. 10 a čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, neboť je zjevně nepřiměřená pracovní zátěži a rozsahu práce vojáka základní služby, a je ve zcela zjevném nepoměru k odměně poskytované pracovníkům podle pracovněprávních předpisů. Protože si je vědom, že základní vojenská služba je službou vlasti a nelze tedy požadovat ekvivalentní odměnu za tuto práci, např. plat jaký mají za stejnou práci vojáci z povolání, má

zato, že by pro odměnu za výkon základní vojenské služby měla být užita *per analogiam* ustanovení o minimální mzdě, která určuje nejnižší přijatelnou odměnu za vykonávanou práci v závislém poměru pro soukromé osoby, stejně jako pro stát.

Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 23. října 2003, čj. 4 C 93/2003-31, žalobu zamítl; současně rozhodl, že podle § 109 odst. 1 písm. c) o. s. ř. se řízení nepřerušuje a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že výše služného poskytovaného vojákům po dobu výkonu základní nebo náhradní služby, je stanovena zákonem č. 220/1999 Sb., o průběhu základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení a o některých právních poměrech vojáků v záloze, a že žalovaná není oprávněna tuto výši služného vyplácet v jiných částkách. Výrok o nepřerušení řízení odůvodnil tím, že není důvod pro předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení ustanovení § 76 zákona č. 220/1999 Sb. pro rozpor s články 1, 4 odst. 4, 10 a 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Městský soud v Praze k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 29. března 2004, čj. 62 Co 7/2004-67, rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé a o nákladech řízení potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Vyjádřil nesouhlas s názorem žalobce, že si lidé v průběhu základní vojenské služby nejsou rovni s lidmi v oblasti pracovněprávní, kteří pobírají minimální mzdu. Zdůraznil, že v průběhu vojenské základní služby byla žalobci poskytnuta kompenzace, neboť pobíral služné a kromě toho mu byly poskytovány naturální náležitosti ve smyslu § 84 a násl. zákona č. 200/1999 Sb., tj. náležitosti proviantní, výstrojní, přepravní a ubytování, které je rovněž nutno považovat za odměnu za výkon základní vojenské služby. Žalobce je ze strany státu po dobu výkonu základní vojenské služby zajištěn dostatečně, neboť jsou mu zajištěny základní životní potřeby. Vzhledem k tomu nelze vyhovět žalobcovu návrhu na přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu, a protože žalovaná vyplácela žalobci služné v souladu se zákonem, není důvodný ani jím uplatněný nárok.

Nejvyšší soud České republiky k dovolání žalobce rozsudkem ze dne 13. září 2005, čj. 21 Cdo 2719/2004-105, rozsudky soudů obou stupňů zrušil a řízení zastavil s tím, že po právní moci rozsudku bude věc postoupena prezidentu republiky k dalšímu řízení. Zároveň rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů a dovolacího řízení. V odůvodnění uvedl:

„V posuzované věci žalobce uplatnil ... nárok na zaplacení služného vojáka vojenské základní služby za období od 1. 4. 2003 do 31. 3. 2004 ve výši rozdílu mezi služným, které mu bylo vyplaceno, a minimální mzdou, který vyčíslil částkou 67 950 Kč, neboť dovozoval, že poskytnutá „výše služného je v rozporu s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 10 a čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod“. Protože jde o výši nároku vojáka, který koná vojenskou činnou službu formou základní služby v ozbrojených silách České republiky, je pro posouzení věci především významné, zda je pro rozhodnutí o tomto nároku,

uplatněném žalobou na peněžité plnění podle ustanovení § 80 písm. b) o. s. ř., dána pravomoc soudu.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných, družstevních, jakož i obchodních vztahů (včetně vztahů podnikatelských a hospodářských), pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Podle ustanovení § 7 odst. 3 o. s. ř. jiné věci projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon.

Právní vztah, z něhož žalobce odvozuje svůj nárok – vojenská činná služba – začíná dnem nástupu vojáka k vojenskému útvaru nebo k vojenskému zařízení anebo k vojenskému záchrannému útvaru (§ 3 odst. 1 zákona č. 220/1999 Sb.). Od této doby má voják za výkon vojenské činné služby nárok na peněžní náležitosti, kterými jsou služné, zástupné, příplatky za službu ve ztížených a zdraví škodlivých podmínkách a stanovené druhy peněžních náhrad (§ 74 odst. 1 zákona č. 220/1999 Sb.). Služební povinnost jako povinnost včas nastoupit a vykonávat vojenskou činnou službu (včetně základní služby), vznikající mocenským aktem – dnem nabytí právní moci odvodního rozhodnutí o schopnosti k vojenské činné službě [srov. § 16 odst. 1, § 16 odst. 2 písm. a) zákona č. 218/1999 Sb. o rozsahu branné povinnosti a o vojenských správních úřadech (branný zákon), účinného od 31. 12. 2004, tj. předtím, než nabyl účinnosti zákon č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon)], je svojí povahou právním poměrem veřejnoprávním a po celou dobu svého průběhu se výrazně odlišuje od poměru pracovního, který je naopak poměrem soukromoprávním, jehož účastníci mají rovné postavení. Vzájemné vztahy účastníků tohoto poměru se vyznačují tím, že jeden účastník (stát) vystupuje vůči druhému jako nositel veřejné svrchované moci a tím jako silnější subjekt, který druhému subjektu může jednostranně zakládat jeho práva [srov. čl. 9 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv a svobod]. Na veřejnoprávní povaze tohoto právního vztahu přitom nemůže ničeho změnit ani způsob, jakým žalobce svůj požadavek na zaplacení (doplatek) služného procesně uplatnil, neboť žaloba ve smyslu § 80 písm. b) o. s. ř. o splnění povinnosti je přípustným právním nástrojem jen při uplatňování nároků z právních vztahů vyjmenovaných v ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř., pro které je charakteristická rovnost účastníků.

Protože se v posuzovaném případě nejedná o věc vyplývající ze vztahů vyjmenovaných v ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř., může být dána pravomoc soudu k projednání a rozhodnutí této věci ve smyslu ustanovení § 7 odst. 3 o. s. ř., jen stanoví-li to zákon.

Právní poměry osob, které konají vojenskou činnou službu formou základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení v ozbrojených silách České republiky, a některé právní poměry vojáků v záloze, upravuje zákon č. 220/1999 Sb., o průběhu základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení a o některých právních poměrech vojáků v záloze (§ 1 zákona č. 220/1999 Sb.). V těchto právních vztazích rozhodují služební orgány, kterými jsou prezident republiky, ministr obrany a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí

zaměstnanci (§ 2 odst. 1 cit. zákona). Pravomoc služebního funkcionáře jednat a rozhodovat v právních vztazích osob, které konají vojenskou činnou službu je přitom dána – jak z povahy věci plyne – i po skončení doby trvání vojenské činné služby propuštěním od útvaru a vydáním vojenského dokladu (§ 3 odst. 3 zákona č. 220/1999 Sb.).

Z uvedeného vyplývá, že zákon pravomoc k projednání a rozhodnutí o dané věci vyplývající z právních poměrů osob, které konají vojenskou činnou službu formou základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení v ozbrojených silách České republiky nesvěřuje soudu ani ve smyslu ustanovení § 7 odst. 3 o. s. ř. Projednání a rozhodnutí o dané věci tedy brání nedostatek podmínky řízení (nedostatek pravomoci soudu), kterou nelze odstranit (§ 104 odst. 1 o. s. ř.).

Protože dovoláním napadeným rozsudkem bylo rozhodnuto ve věci, která náleží do pravomoci soudů [§ 229 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], a protože uvedenou vadou je postiženo i rozhodnutí soudu prvního stupně, Nejvyšší soud České republiky tyto rozsudky – aniž by se mohl zabývat meritem věci – zrušil (§ 243b odst. 3 o. s. ř.), řízení zastavil a rozhodl o postoupení věci prezidentu republiky, jako nejvyššímu ze služebních orgánů [§ 2 odst. 1 zákona č. 220/1999 Sb., čl. 63 odst. 1 písm. c) Ústavy České republiky], do jejichž pravomoci náleží jednat a rozhodovat v právních vztazích osob, které konají vojenskou činnou službu (§ 243b odst. 4 o. s. ř.), na němž bude, aby posoudil (určil), kterému ze služebních orgánů v rámci jejich organizační struktury projednání a rozhodnutí přísluší.“

Poté náčelník Vojenské kanceláře prezidenta republiky generálporučík Ing. V. P. zaslal zástupci žalobce písemné sdělení ze dne 9. června 2006, v němž informuje, že prezident republiky jej pověřil vyřízením soudního spisu 4 C 93/2003, který obdržel od předsedy senátu Obvodního soudu pro Prahu 6, a po přezkoumání celé této záležitosti sděluje následující:

„Zahájit řízení a následně vydat v předmětném případě rozhodnutí jako individuální správní akt by bylo možné tehdy, pokud by se jednalo o situaci, kdy právní předpisy dovolují příslušnému služebnímu orgánu autoritativně založit, změnit nebo zrušit práva, právem chráněné zájmy a povinnosti účastníka řízení a připouštějí alternativní řešení, např. oprávnění určit, zda vůbec a případně v jaké výši náleží tomuto účastníkovi finanční prostředky.

Ustanovení § 76 zákona č. 220/1999 Sb., o průběhu základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení a o některých právních poměrech vojáků v záloze, a k jeho provedení vydané nařízení vlády č. 39/2002 Sb. ale žádnou odchylku od zde stanovené výše služného nepovolují. Ministerstvo obrany bylo a je těmito právními předpisy plně vázáno, a tudíž mělo za povinnost vyplatit vojákům v základní nebo náhradní službě přesně tu částku, jaká je ve zmíněném zákoně, popř. v nařízení vlády uvedena, což se podle doložených informací událo. Případným navýšením této částky, tzn. jejím dorovnáním do minimální mzdy, by došlo k porušení rozpočtových pravidel a k poskytnutí plnění bez právního důvodu se všemi z toho vyplývajících důsledky.

Dále bych rád zmínil, že doplňování ozbrojených sil České republiky (dále jen „ozbrojené síly“) vždy probíhalo a dosud probíhá podle jejich potřeb, a to v souladu s právním řádem České republiky. V době, kdy Váš klient nastoupil k výkonu základní služby, byl zahájen přechod na plnou profesionalizaci ozbrojených sil, což bylo zákonitě provázeno každoročním snižováním počtů povolávaných vojáků v základní nebo náhradní službě. V souvislosti s tím je samozřejmě možné položit si otázku, zda tehdy nemělo dojít k určité kompenzaci, např. formou postupného zkracování délky základní služby, těm několika tisícům mužů, kteří v této přechodné době nevyužili existujících možností, jak se vyhnout nástupu základní nebo náhradní služby, a rozhodli se splnit svou brannou povinnost. V současnosti, kdy jsou ozbrojené síly – kromě záloh – složeny výhradně z profesionálních vojáků, je však bohužel diskuse o této záležitosti již irelevantní.

Pokud jde o Váš podnět na zahájení řízení u Ústavního soudu o zrušení § 76 zákona č. 220/1999 Sb., je třeba uvést, že i kdyby Ústavní soud inkriminované ustanovení případně v budoucnu zrušil, tato skutečnost by pro vyřešení předmětné kauzy neměla žádný faktický význam, a to vzhledem k nemožnosti stanovení retroaktivní účinnosti nálezu Ústavního soudu a dále také proto, že podle § 71 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před zrušením právního předpisu, jeho částí nebo jednotlivých ustanovení zůstávají nedotčena.

Na základě všeho výše zmíněného jsem tudíž nucen závěrem konstatovat, že prezident republiky ani jiný služební orgán ozbrojených sil nebo Ministerstva obrany nemají pravomoc k vydání rozhodnutí o přiznání či nepřiznání rozdílu mezi služným a minimální mzdou Vašemu klientovi.“

K žádosti zástupce žalobce ze dne 26. června 2006, adresované prezidentu republiky, v níž poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky a žádá o vydání meritorního rozhodnutí ve věci, byť záporného, s tím, že bude-li prezident republiky svou pravomoc i nadále popírat, pokládá za nezbytné, aby se obrátil na zvláštní senát ve smyslu zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, jinak tak bude nucen učinit v zájmu klienta sám, zaslal zástupci žalobce JUDr. J. B., ředitel odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky, písemné vyjádření ze dne 14. července 2006, v němž uvádí:

„Po obdržení Vašeho dopisu ze dne 26. 6. 2006 mne prezident republiky pověřil, abych Vám opakovaně sdělil, že ve věci finančních požadavků Vašeho mandanta Mgr. T. A. skutečně nehodlá vydávat jakékoliv rozhodnutí.

Pokud je mi známo, Mgr. T. A. obdržel veškeré finanční i jiné náležitosti související s jeho výkonem základní vojenské služby. Neznám žádný právní předpis, podle kterého by mu prezident republiky mohl z veřejných prostředků poskytnout jakékoliv další peníze.

Nejvyšší soud Vámi citovaným rozsudkem věc postoupil prezidentu republiky k dalšímu řízení. Tento výrok soudu má jen ten význam, že je pravomocně řečeno, že věc nespadá do pravomoci soudů. Není jím samozřejmě zahájeno nějaké správní řízení, které by probíhalo u prezidenta republiky, a právním následkem rozsudku Nejvyššího soudu

pochoptitelně není ani to, že se by jím prezidentu republiky nově přidávala nějaká rozhodovací pravomoc (roz. o náležitostech vojáků), kterou podle zákona nemá.

Podávám Vám toto vysvětlení a prosím, abyste je tlumočil svému klientovi.“

Za tohoto stavu věci žalobce podal výše uvedený návrh zvláštnímu senátu, v němž poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu, shrnuje citovanou korespondenci, a z těchto podkladů dovozuje existenci kompetenčního sporu, protože Nejvyšší soud i prezident republiky odmítají vydat ve věci meritorní rozhodnutí. Navrhuje, aby zvláštní senát rozhodl, že příslušným k rozhodnutí žaloby je Nejvyšší soud; současně se domáhá zrušení jeho rozsudku.

Před zkoumáním vlastních argumentů obsažených v návrhu se zvláštní senát zabýval tím, zda mu byl předložen spor, který naplňuje zákonné znaky negativního kompetenčního sporu ve smyslu § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., v němž obě strany – slovy zákona – „*popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků*“. Ze zákonného textu plyne, že popírat svou pravomoc musejí obě strany a je otázkou, jakou formou má ono popření zaznít.

Zvláštní senát vychází z toho, že nepostačí nějaké neurčité vyjádření nevůle rozhodovat; trvat však důsledně na formální stránce soudního nebo správního aktu by ale také nevedlo k potřebnému cíli; ve svém důsledku by zejména působilo v neprospěch účastníka řízení. Spíše než k formě je proto nutno upnout se k obsahu a hodnotit, nakolik srozumitelně a určitě byla pravomoc ve věci rozhodovat popřena a zda tak učinil ten, kdo k tomu byl oprávněn.

Zvláštní senát proto posoudil citované přípisy náčelníka Vojenské kanceláře prezidenta republiky, resp. ředitele odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky. Tak dospěl k závěru, že jak náčelník Vojenské kanceláře prezidenta republiky, tak posléze ředitel odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky byli prezidentem republiky pověřeni k vyřízení postoupené věci a že jednoznačně vyjádřili, že prezident republiky – citováno z přípisu ředitele odboru legislativy a práva Kanceláře prezidenta republiky – „*skutečně nehodlá vydávat jakékoliv rozhodnutí*“. Prezident republiky tedy zřetelně odmítl ve věci rozhodovat – byť, jak uvedeno, z rozhodnutí Nejvyššího soudu plyne, že na něm jako na nejvyšším služebním orgánu bylo pouze určit, který služební orgán ve věci má rozhodnutí vydat.

Jak orgány justiční, tak orgány moci výkonné tedy odpírají ve věci samé rozhodnout. Zvláštní senát tedy má důvodně za to, že je tu negativní kompetenční konflikt ve smyslu § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb. Proto jej předsevzal k řešení.

Návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu přitom podal žalobce. K podání návrhu je aktivně legitimován (§ 3 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb.), protože byl účastníkem řízení ve věci, v níž se otázka pravomoci vydat rozhodnutí stala spornou.

Zvláštní senát ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že předloží-li účastníci řízení svůj spor vůbec poprvé orgánu veřejné moci, a ten usoudí, že k rozhodování o věci není příslušný, je jeho povinností rozhodnout podle pravidel předepsaných příslušnými procesními řády (o zastavení řízení, odložení věci či odmítnutí podání), a zároveň vyslovit, kterému orgánu se věc postupuje, případně poučit účastníka o tom, u kterého orgánu má svůj nárok uplatnit. Pokud posléze i orgán, k němuž se věc dostala jako ke druhému v řadě, odmítá ve věci rozhodnout, musí věc jako kompetenční spor předložit zvláštnímu senátu. Nemůže totiž s návrhem naložit stejně jako orgán první a odmítnout vydat jakékoli věcné rozhodnutí nebo vydat jen odmítavé procesní rozhodnutí (*denegatio iustitiae* ve smyslu soudní nebo správní): v takovém případě totiž nezbyvá účastníkovi, aby se domohl řešení své věci, podat návrh zvláštnímu senátu sám. Takový postup je sice právně možný (viz § 3 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb.), ale měl by sloužit jen *in extremis*, například tehdy, pokud by druhý orgán v řadě vůbec neměl povědomí o vzniklé kompetenční nejasnosti (k tomu srov. usnesení zvláštního senátu publikované pod č. 967/2006 Sb. NSS).

K samotnému sporu o pravomoc pak zvláštní senát uvažil:

Žalobce brojí proti výši služného upravené v § 79 zákona č. 220/1999 Sb. Vzhledem k tomu, že podle § 1 a § 2 odst. 1 zákona č. 220/1999 Sb. o právních poměrech osob, které konají vojenskou činnou službu formou základní služby, rozhodují služební orgány, kterými jsou prezident republiky, ministr obrany a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci, bylo zapotřebí zkoumat, který z uvedených služebních orgánů je oprávněn (a povinen) rozhodnout o nároku žalobce.

Zvláštní senát proto zjišťoval, zda existují vnitřní služební předpisy upravující služné osob, které konaly vojenskou činnou službu formou základní služby, a stanovící, které služební orgány byly oprávněny o služném uvedených osob jednat a rozhodovat, a to z hlediska věcné, místní i funkční příslušnosti. Systém nároku na služné a způsob výplaty dostatečně upraven obecně závaznými právními předpisy (shodně i odbor platové politiky a sociálních věcí sekce personální Ministerstva obrany). V § 76 zákona č. 220/1999 Sb. jsou částky služného fixně stanoveny v závislosti na dosažené hodnosti, a ve vyhlášce č. 271/1999 Sb. jsou stanoveny podrobnosti vyplácení služného. Proto - jak sdělil zmíněný odbor - služební předpisy ani interní normativní akty, které by stanovily, které služební orgány jsou oprávněny rozhodovat o služném, dosud vydány nebyly.

Po vydání rozsudku Nejvyššího soudu bylo pod č. 13 Sbírky instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti (částka 1, roč. 2006, str. 13) publikováno Sdělení náčelníka Vojenské kanceláře prezidenta republiky ze dne 18. ledna 2006, čj. 5142/2006-MSP-SKDP, o rozhodnutí prezidenta republiky jako nejvyššího služebního orgánu. Podle tohoto sdělení v případě, že v občanském soudním řízení ve věcech týkajících se služebních poměrů vojáků z povolání (zákon č. 221/1999 Sb.), právních poměrů osob, které konaly nebo konají vojenskou činnou službu formou základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení, a dále ve věcech

některých právních poměrů vojáků v záloze (zákon č. 220/1999 Sb.) soud svým rozhodnutím zastaví řízení z důvodu nedostatku své pravomoci (§ 7 zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů), neboť věc má být projednána a rozhodnuta služebním orgánem (§ 2 odst. 1 zákona č. 220/1999 Sb., § 2 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb.), je služebním orgánem příslušným stanovit, který ze služebních orgánů postoupenou věc v dalším řízení projedná a rozhodne, ministr obrany.

Toto rozhodnutí prezidenta republiky se vztahuje právě na projednávanou věc. Proto zvláštní senát rozhodl, že ministr obrany příslušný služební orgán určí svým rozhodnutím.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. května 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu